

и съ осемь. И сега нѣкои философствуватъ, казватъ: човѣкъ е създаденъ съ петъ прѣста, съ двѣ рѣцѣ, съ два крака и т. н. Питамъ ученитѣ хора: каква нужда имаше; щото природата да създаде човѣка съ два крака, млѣкопитающитѣ съ четири крака и стоногата съ сто крака? Сега да оставимъ настрана стоногата, защото ако се занимаваме съ нея, тя ще стане толкова голѣма, тѣй много ще се проточи въ ума ви, че ще достигне размѣритѣ, каквито е била едно врѣме. И като се върнете дома си. нѣма да можете да спите, и въ резултатъ, нищо нѣма да придобиете. Тази стонога е дяволътъ. За да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Като влѣзълъ въ рая, за да не го познаятъ, скрилъ се въ змията, която била безъ крака, та по този начинъ искалъ да мине за светия и казвалъ: ето, азъ нѣмамъ никакви крака. Нѣкой питатъ: защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия? — За да не го познаятъ, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисль, която богословитѣ могатъ да взематъ въ своето богословие и да обяснятъ на хората, защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия.

И тѣй, днесъ ние имаме крака. Защо ни сътъ? Много естествено е да имаме крака. Азъ ще ви обясня, защо човѣкъ има крака. Той има два крака, за да бѣде въ връзка съ земята, понеже земята е негова майка. Човѣкътъ е свързанъ съ положителнитѣ и съ отрицателнитѣ сили на земята. Азъ взимамъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на земята въ низходяща и въ възходяща степенъ. Краката на човѣка прѣдставляватъ най-красивото нѣщо въ земниятъ му животъ. По красиво нѣщо